

Chia tay dịu dàng

Cùng lứa tuổi hai nhăm với tôi, bạn bè tôi đứa có gia đình, đứa có người yêu. Chỉ có mình tôi còn sót lại. Chẳng phải vì tôi xấu xí hay bệnh tật gì. Trái lại trông tôi cũng xinh xắn và có tiếng là ngoan nên không ít các chàng trai để ý, nhưng tôi chẳng yêu ai. Có người cho tôi là kén chọn. Nào tôi có kén? Tôi cũng muốn yêu lắm chứ, cũng khao khát có một người bạn trai để chia sẻ cùng tôi những niềm vui, nỗi buồn trong cuộc sống. Nhưng cứ nghĩ đến yêu là tôi lại sợ.

Bởi tôi cũng đã từng trải qua ba cuộc tình, nhưng cả ba cuộc tình đó chẳng ra sao cả. Họ đến với tôi điên cuồng như nhạc Rock được một thời gian rồi lại vội vã xa tôi làm tôi bàng hoàng ngơ ngác không hiểu vì sao???

Ba cuộc tình đó cũng đủ làm tôi choáng váng. Tôi bắt đầu chán ngán tình yêu và vô tình để tuổi thanh xuân của mình trôi như mây phiêu lãng. Nhiều khi thấy bọn bạn quần quýt bên người yêu tôi thoáng chạnh lòng nuối tiếc cũng cố yêu một ai đó, nhưng trước họ trái tim tôi cứ trơ ra. Tôi chẳng cảm nhận được thế nào là tình yêu.

Thấy tôi cứ thản nhiên trước sự nhiệt tình của một vài anh chàng, mẹ tôi không khỏi suốt ruột ca cẩm:

- Mày như quả bom nổ chậm trong nhà, ưng thẳng nào thì ưng cho tao nhẹ gánh.

Tôi cười tét tóc mẹ thủ thỉ:

- Con đi lấy chồng rồi ai sẽ nhuộm tóc cho mẹ?

Mẹ tôi bĩu môi lườm nguýt. Thế là theo đà mẹ tôi nói mãi điệp khúc "chống lầy". Tôi chỉ biết khuấy khoả đổ cho duyên số.

Những lúc tôi và mẹ như vậy, bố thường im lặng trầm ngâm bên chén trà. Tôi biết bố nghĩ gì. Nhà có ba chị em, cô em thứ hai của tôi đã lấy chồng có con, còn cậu út đang đi học, không nói làm gì, chỉ có mình tôi là bố mẹ lo lắng. Không những thế Hiền, Hà hai cô bạn thân của tôi thấy tôi lúc nào cũng lủi thủi đi về một mình tối nào cũng rủ tôi đi chơi và bày đặt giới thiệu anh này, anh nọ, nhưng tôi lướt qua không dừng lại một ai khiến các chàng thất vọng. Còn hai cô bạn tôi bức mình tuyên bố:

- Chúng tao sẽ không bao giờ giới thiệu cho mày nữa, cho mày gặm nhấm nỗi cô đơn, lúc đó mới thấm thía.

Tôi cũng bướng bỉnh đối lại:

- Này ! Đây cô đơn nửa đời rồi, nửa còn lại có ngán gì đâu.

Tưởng hai nàng sẽ thực hiện lời tuyên bố hùng hồn đó. Nhưng được một thời gian, hai cô bạn tôi không biết mời chài ở đâu một anh chàng mới toanh giới thiệu tên là Quang, sinh viên kinh tế đang học năm cuối là bạn anh Tiến (bạn trai Hà).

Anh không đẹp nhưng trông anh thật cứng cỏi với mái tóc bồng bênh được chài hất về phía sau để lộ gương mặt rất phong trần. Anh mặc chiếc áo màu vàng, cái màu mà tôi ghét cay ghét đắng làm tôi không mấy thiện cảm. Còn anh tỏ ra rất ga lăng trước tôi với nụ cười hào phóng:

- Nghe Hiền, Hà nói chuyện về em nhiều, hôm nay mới được gặp.

Tôi mỉm cười thận trọng trước lời mở đầu ngọt ngào hấp dẫn của anh:

- Em có gì đâu mà kể?

- Nghe nói em là người rất dịu dàng.

Tôi im lặng trầm nghĩ: Anh chàng nào cũng vậy, mới đầu thật bẻm mép !

Theo lời mời của anh, tôi cùng các bạn kéo nhau lên Phủ ăn ốc. Lúc về gặp mưa tôi và anh nhường nhau một chiếc áo mưa:

- Em mặc áo mưa vào đi kẻo lạnh!

- Em ngồi sau anh không ướt mấy. Với lại em thích đi mưa.

Anh cười đồng tình: - Anh cũng thế!

Thế là tôi và anh đội mưa, mặc cho mọi người trêu "chung áo mưa cho tình cảm". Tôi lơ đi quay

sang Hiền, Hà thấy hai cô bạn đang nháy mắt ra hiệu tôi ôm eo Quang: "Mặc kệ, cho hai nàng nháy rụng lông mi tôi cũng không ôm đâu".

Để chạy trốn cơn mưa dai dẳng mang đầy truyền thuyết, chúng tôi kéo nhau vào quán Karaoke. Anh chọn bài hát tiếng Anh "Hotel California". Anh nhắm mắt nghiêng đầu da diết theo lời hát "Welcome to the Hotel California...". Cả phòng lặng đi, riêng tôi cứ nuốt lấy từng lời nhìn anh thần phục.

Tối đó, anh đưa tôi về dưới mưa tầm tã. Tôi và anh đều ướt như chuột, hôm đó tôi ho suốt cả đêm.

Hôm sau gặp tôi, Hiền, Hà hỏi:

- Thuý thấy Quang thế nào?

Tôi bàng khuâng trước câu hỏi của Hiền.

- Có thấy rung động gì không?

- Chẳng thấy gì. Chắc không yêu được đâu.

- Đừng kết luận vội vàng thế, mới là buổi đầu mà.

Hai cô bạn thi nhau nhồi nhét tình yêu vào đầu tôi, tôi nghe chóng cả mặt. Về tình yêu, hai cô bạn cũng có ít nhiều kinh nghiệm hơn tôi, bạn tôi gục ngã về tình yêu và cũng đứng dậy vì tình yêu khiến tôi rất phục. Còn tôi, mỗi cuộc tình đi qua mãi tôi mới lấy lại được thăng bằng, giờ nghĩ đến yêu tôi thoáng lo sợ lắc đầu:

- Tao không yêu đâu, ba bảy hai một ngày anh ta đá tao thì tao chẳng còn ra hồn tao nữa.

- Mày bị quan quá!

- Yên tâm đi, Quang không yêu chơi bời đâu, tuy nhà con một nhưng Quang được cái nhanh nhẹn thông minh rất có chí. Với lại là bạn của anh Tiến cứ vô tư đi.

Sau những lần tâm sự chớp nhoáng cùng hai cô bạn tôi yên tâm được phần nào và thầm nhủ: "Cứ thử phiêu lưu một chút xem cuộc tình thứ tư này ra sao. Biết đâu đấy...!"

Tôi bước vào cuộc tình của anh với "Tình yêu một nửa". Đó là kinh nghiệm tôi đã rút ra từ ba mối tình trước. Và lần này tôi quyết không thể yêu hết cả hồn mình được. Sau không thành khổ lắm!

Biết tôi và anh yêu nhau, bố tôi đã ngồi nói chuyện cùng anh. Bao giờ cũng vậy, khi tôi có bạn bố tôi thường hỏi thăm làm gì, ở đâu? Tiếp đến là gia đình và vấn đề mầu chót của bố là đạo đức con người. Mấy anh bạn trước của tôi nghe bố nói mồ hôi vã ra như tắm. Còn anh nghe một cách bình thản thậm chí quá quen thuộc.

Trong suy nghĩ của tôi anh thật từng trải. Nhất là trong tình yêu. Anh cuồng nhiệt và đam mê khiến nửa hồn vu vơ của tôi cũng bị cuốn theo sự từng trải của anh.

Tôi luôn gọi anh là "từng trải", anh thường lắc đầu bảo tôi:

- Đừng bảo anh từng trải. Anh yêu em là người đầu tiên đấy!

Tôi lắc đầu nguây nguẩy:

- Thật đại khờ nếu tin vào điều đó.

Anh bảo tôi là đa nghi Tào Tháo và nông nổi, bởi tôi hay hờn giận nghi ngờ anh yêu không thật lòng. Những lúc như thế anh ngồi hàng giờ để khôi phục lòng tin trong tôi.

Anh rất yêu chiều tôi, đi đâu anh cũng rủ tôi đi cùng. Chiều này cũng vậy, anh rủ tôi đến nhà bạn anh liên hoan, trên đường anh ghé vào chợ mua con gà, anh bảo tôi chọn. Tôi đứng chờ người bồi rối:

- Em... em không biết chọn...

Anh ngỡ ngàng nhìn tôi:

- Thế em không mua gà bao giờ à?

Tôi lắc đầu, anh lặng thinh túm lấy con gà bắt tôi chọn. Thật khổ cho tôi! Loay hoay mãi tôi mới chọn được con anh ưng ý.

Đến nhà bạn anh mọi người đang nấu nướng, anh bảo tôi vào làm cùng. Tôi lúng túng...

- Em lại không biết làm chứ gì? Chết thôi!

Anh nóng nảy. Tôi lén nhìn thấy mặt anh đỏ lên, giọng anh gầy gắt:

- Con gái phải biết nội trợ chứ. Em vụng về đoảng vị quá!

Nhìn các thứ ngổn ngang trước mặt, tôi khóc dờ mếu dờ, nội trợ tôi có biết gì đâu, tôi thậm chí

mình sao lại đi với anh. Tôi suýt khóc khi bị anh mắng. Biết mình lỡ lời, anh dịu dàng xin lỗi tôi mà nét mặt không dấu được vẻ ngán ngẩm.

Tôi biết anh muốn người bạn đời của mình nhanh nhẹn, khéo léo vì gia đình anh là gia đình buôn bán và anh chú trọng nhất là phải đảm đang trong việc nội trợ mà tôi lại không có được điều đó khiến anh thất vọng vô cùng.

Để cứu vãn tình thế, đi làm về tôi không còn la cà cùng Hiền, Hà sa vào hàng ốc nữa. Tôi bắt đầu lưu tâm vào việc nội trợ, tôi muốn dành cho anh một sự bất ngờ.

Nhưng rồi anh đến với tôi thưa dần. Tôi đã cảm nhận được sự mệt mỏi ở nơi anh với các liếc mắt vĩ đại trên chiếc đồng hồ, rồi anh thản nhiên trước lời thương nhớ của tôi được anh nhắc lại "sao như bản chính" khiến tôi không khỏi ngỡ ngàng...

Anh không còn yêu chiều tôi như xưa nữa, tình cảm anh dành cho tôi giản đơn xơ xác đến thảm hại.

Càng ngày tôi và anh nhận ra ngõ ngách chênh lệch trong tâm hồn nhau. Anh chê tôi là một người trống rỗng... Tôi im lặng, buồn nhiều hơn.

Thấy chuyện tình của tôi và Quang đang đi đến sự đổ vỡ, Hiền, Hà bảo tôi chia tay anh đừng để anh nói trước đau lắm. Tôi chẳng bận tâm tới điều đó. Hay ho gì với chiến tích đá nhau:

- Thủy nghĩ rằng để chinh phục trái tim nhau, yêu thương nhau mới là điều khó. Còn chia tay nhau một lời đơn giản mà.

Hiền, Hà kêu lên xót xa:

- Thế là suốt đời Thủy bị đàn ông đá, Thủy ơi!

Tôi ngậm ngùi: "Một lần này nữa có sao đâu? Thủy quen rồi!"

Và rồi cũng giống như những người trước, anh lặng lẽ xa tôi. Nhưng lần này tôi đã hiểu được vì sao anh lại xa tôi...

Tôi biết, sẽ chẳng bao giờ tôi có lại ngày xưa. Nên chút ân tình này cho tôi một lần thương nhớ gửi về anh:

"Xin cảm ơn tình anh nhiều lắm! Mặc dù anh đến với tôi chỉ thoáng qua như cơn mưa rào cuối Hạ. Nhưng tôi vẫn nhớ về anh những gì đẹp đẽ nhất và xin mạo muội một lần được nói cùng anh:" Tôi yêu anh! và anh vẫn là nỗi đau dịu dàng trong trái tim tôi. Nhưng sẽ chẳng bao giờ tôi phiền trách anh đâu! "